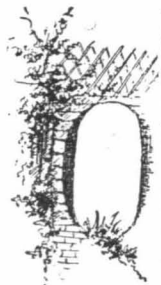

ΤΑ ΕΚΛΕΚΤΟΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Η ΓΟΥΝΑ

Κ. και η Κ. Μαβλύ ήταν πατρεμένοι έφτά χρόνια τώρα. Ο γάμος τους δεν ήταν ούτε ολότελα ευτυχισμένος, ούτε όμως και ανυπόφορος. Έμοιαζε με χιλίους άλλους γάμους, της εποχής μας, το οποίο σημαίνει ότι ο κύριος Μαβλύ άπατούσε κρυφά τη γυναίκα του, ενώ μπροστά της έκανε ότι μπορούσε για να φαίνεται ένας τρυφερός και άφοσιωμένος σύζυγος.

Η Κ. Μαβλύ δεν έτρεφε καμιά αυταπάτη, ως προς τη συζυγική πίστι του άντρός της. Η καλή αυτή κυρία έπαιρνε τη ζωή όπως ήταν, και τους άντρες τέτοιους όπως πράγματι είναι.

Κάποτε, η Κ. Μαβλύ είπε, γελώντας, στην καλύτερη φίλη της, την κυρία Μονμπιστράλ, που είχε πάει να την επισκεφθεί:

— Έριέττα, βρίσκομαι στην πολύ ευχάριστη θέση να σε πληροφωρώσω, ότι ο Κ. σύζυγός μου με άπατησε πάλι την περασμένη εβδομάδα!

— Ω, Λεονία! Έκανε η Κ. Μονμπιστράλ, κυττάζοντας με περιέργεια τη φίλη της. Και πώς το ανακάλυψες; Έλαβες κανένα ανώνυμο γράμμα, ή μήπως είδες τίποτα ύποπτα σημάδια στο πρόσωπό του από ρούδι ξένων χεριών;

— Τίποτε απ' αυτά, απάντησε η Κ. Μαβλύ. Ο άντρας μου προσέχει πολύ όταν παρουσιάζεται μπροστά μου, και ούτε κανένα ανώνυμο γράμμα έλαβα. Μά, κύταξε εδώ!

Και της έδειξε ένα θαυμασίο θραχιόλι με ρουμπίνια, που είχε περασμένο στο μπράτσό της.

— Καινούργιο, βλέπω, είπε η Κ. Μονμπιστράλ. Τώρα τ' αγοράσες αυτό;

— Ναι, πρό τριών ημερών. Είναι το τελευταίο δώρο του άντρός μου. Μοι το έφερε έπειτα από μία άπουσία δυο ημερών, και, καταλαβαίνεις, δεν υψό μ' έμεινε πια κανένα άμφισβησία, γι' αυτή την καινούργια από τη γεναιοδωρία του. Πάντοτε έτσι συμβαίνει... Όταν είχε σχέσεις με τη μικρή Μπέλα του «Παλάς», υψό είχε διαρίσει αυτό έδω το περιδέραιο, και τότε καιρό ποί αγαπούσε την κυρία Λεκουρμπ, αυτό έδω το θαυμάσιο ζαφείρι. Για μία θεατρινούλα, στο Βισού, μοι χάρισε μία ύπερροχη τουαλέττα και γι' αυτή μία κομψή δακτυλογράφο, είχα ένα ρολογάκι, ένα θαύμα της Φλαμανδικής μαρκετινίας... Ξέρω πια, πώς κάποια καινούργια άπιστία θα άπαρχει στη μέση, γι' αυτό με στείλη στη μοδίστα ή στο χρυσοχόμο...

Το έπόμενο καλοκαίρι, το ζεύγος Μαβλύ, το πέρασε στο Λιζ-λέρ-Μπαίν. Μία μέρα, έφθασε εκεί και η Κ. Μονμπιστράλ. Η Κ. Μαβλύ πήρε ιδιαίτερως τη φίλη της και της είπε, με κάποια ανησυχία:

— Έριέττα, είμαι πολύ στενοχωρημένη. Από τότε που συνιτηθήκαμε την τελευταία φορά, ο άντρας μου υψό έκανε μία μέρα έναν έπισημο όρκο. Μοι άμολόγησε όλες τις άπιστίες του, τις όποιες ήξερα άλλωστε, και από τέλος μοι πήρε τα χέρια και μου είπε: «Λεονία, έγινα, πιστέψέ με, άλλος άνθρωπος πια. Άπ' έδω και πέρα προτιμώ να πεθάνω, παρά να σε άπατήσω ξανά!»

— Νά, μία θαύμασια, μία ίπποτική μεταμέλεια! τη διέκοψε η Κ. Μονμπιστράλ.

— Όχι, Έριέττα. Αυτό άκριβώς είναι που με βάζει σε μεγάλη στενοχώρια. Γιατί, από τότε, ο άντρας μου δεν μοι έχει δωρήσει τίποτα πια. Και χθες άκριβώς είδα σε ένα κατάστημα μία θαύμασια, μία θεσπέσια γούνα, που θα έδινα το π'αν γι' αυτή την έχω... Καταλαβαίνεις λοιπόν ότι...

— Άν σε καταλαβαίνω καλά, είπε η Κ. Μονμπιστράλ. Θα ήθελες να σε άπατήση ξανά ο άντρας σου, γι' αυτό σου δωρήσει αυτήν εκεί τη γούνα... Αυτό δεν είναι;

— Σίς ένένα άκριβώς — υψέ ένα λεπτό αργότερα — σ'άν νάσαι κοινησιμένος, ένας Μιχός μέσα στο λόγο σου είναι μία ενέργεια!

Είπε σ'άν μία αναισθητική και ένα δώρο, σταμένο από τον Θεό, που σε κάνει να σταυροκατηχθής και να ενταχισθής στην Θείαν Πρόνοια, σ'άν τον υπαλήθιο του γειτονικού άρτιστουάτου πρατηρίου, όταν είδε τις άκριβες να εξαφανίζονται!...

— Μιστήρι μου, Κίριε!... Μεγάλα εν' τα θανάτια σου!...

Ένα, το λαπόν, τέτοιο δώρο του Θεού, όχι μόνον ευεργέτη του συντάγματος, το κάνει, μ'ναχά του λόγου, αλλά και συνταγματάχνη!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

— Ναι, άκριβώς!

— Ωραία! Μά, έξερεις πόσο δύσκολο είναι τώρα πια να άπατηθής, καλή μου Λεονία; Ο άντρας σου είναι ένας άνθρωπος που κρατάει το λόγο του, ένας άνθρωπος με άρχες... Το άπείδειξέ! Και γι' αυτό τον κάνης ξανά να σε άπατήσει, πρέπει να καταπατήση το λόγο του και τις άρχες του...

— Και όμως πρέπει! φώναξε η μικρή κυρία Μαβλύ. Άκουσε, καλή μου Έριέττα, πρέπει να με βοηθήσης και σ' αυτήν τη δύσκολη στιγμή που βρίσκομαι τώρα...

— Έγώ; Μά...

— Έλα, μη σου περνούν άνόητες σκέψεις... Δεν πρόκειται φυσικά να σου ζητήσω να ξεμυαλισθής σ' τον άντρα σου. Μά, δώ στο ξενοδοχείο, έφτασε χθες μία μικρούλα απ' το Παρίσι, ένα άληθινό παριζιανικό χαμινι με κομμένα μαλλία και με πράσινα μάτια... Είναι άκριβώς ο τύπος της γυναίκας, που θα μπορούσε να ξετρελλάνη τον άντρα μου! Στήριζομαι λοιπόν σε σένα, να καταστρώσης όλο το σχέδιο της μικρής μας αυτής συνωμοσίας...

— Τι; Τι μοι λές αυτόν, Λεονία;

— Μά δεν είναι και δύσκολο, καλή μου Έριέττα... Πρόσεξε. Θα παρής κατά μέρος αυτήν τη μικρή και θα της πής τις έξης περιπού: «Δεσποινίς, έχετε είκοσι ώραια λουσοθήκια, άν καταφέρετε να βάλετε στο χέρι αυτόν έκει τον άξιοπρεπέστατο κύριο!» Είμαι βεβαία γι' αυτή την έπιτυχία, είμαι άπόλυτης ήσυχης γι' αυτήν την παραπέρα. Ο Ταγκρεός μου δεν θα κατορθώση να άντισταθή στα βλήματα αυτής της μικρής!

— Μά, σκέπτεσαι σ' αλήθεια να της δώσης αυτής είκοσι λουσοθήκια; Είναι πολλά, άγαπήτη μου, είναι πάρα πολλά!

— Σάπα! Σοι φαίνεται πολλά είκοσι λουδοθήκια γι' αυτή γούνα που άξίζει δέκα πέντε χιλιάδες φράγκα;

Ήταν έφτά η ώρα, το θράδυ. Η Κ. Μαβλύ στεκόταν στο παράθυρο της τουαλετας της και έρτιανε τα νύχια της. Έξαφρα, χτύπησε η πόρτα και η Κ. Μονμπιστράλ μπήκε στο δωμάτιο.

— Άα κακόνοια μία χαρά, άγαπήτη μου! φώναξε στη φίλη της. Συμφώνησα με τη μικρή. Λεγεται Ροζίνα και δουλεύει σε ένα ντόσιγκ, στο Παρίσι. Έρριξε μία ματιά στον άντρα σου και μοι είπε πως τα αναλαμβάνει όλα!

— Ωραία!... Ήμουν βεβαία ότι θα τα καταφέρης!

— Φαίνεται έξυπνο κορίτσι, που έφερε και ά τη ζωή! Μοι έπεσέ πως άπόψε κιόλας θα καταπατήση με την ύποθεσι, αλλά μοι είπε πως στις δουλειες της έχει άρχη να προσηλώνεται...

— Φυσικά, φυσικά... Θά της μετρήσης άποψε κιόλας το ποσό. Μά, γι' αυτό πες μου, δεν τη βρήκε οιάλου περιέργη την προτασί σου, δεν παραξενεύτηκε διόλου;

— Όχι, διόλου!... Μοι είπε: «Άξιότιμος κυρία, έφόσον αυτό προκειται να σ'άς ίκανοποίηση, αναλαμβάνω ευχαριστως».

Την έπόμενη, κατά τας ένδεκα, η Κ. Μαβλύ γύρισε γι' αυτήν την φορά στο ξενοδοχείο. Είχε γυρίσει σ' όλη την πλάκ και πουθενά δεν είχε βρή τον άντρα της. Τόν είχε χάσει από το περασμένο βράδυ...

— Άνέθηκε στο δωμάτιο του και χτύπησε στην πόρτα

— Είσαι μέσα, άγάπη μου; ρώτησα απ' έξω.

Καμμία απάντησι. Η μικρή Κ. Μαβλύ είχε άρχισει ν' άνησυχί σοβαρά. Άνοιξε την πόρτα. Το δωμάτιο ήταν άδειο. Μά, έπάνω σ' ένα τραπέζακι, πλάι στο παράθυρο, είδε έναν ράκελλο. Ήταν γραμμένος με το χέρι του άντρός της και άπηυθύνει σ' αυτήν. Το άνοιξε τρέμοντας και διαβάσε:

«Λεονία,

Ένας ανάξιος, ένας πάλιν άνθρωπος, σοι γράφει αυτές τις γραμμές, έχοντας το θάνατο στην καρδιά του. Σοι είχα δώσει έπισημο όρκο πώς δεν θα σε άπατούσα πια, πώς δεν θα ξαναπατούσα τη συζυγική μας πίστι. Σοι είχα πη, και ήμουν άπολαυσμένος να κρατήσω το λόγο μου, πώς προτιμώσα απ' έδω και πέρα να πεθάνω, παρά να τον παραδώ. Και όμως, δεν ύπόφερα να κρατήσω την ύπόσχεσί μου. Την καταπάτησα, και μάλιστα με μία έντελώς ντυμένη γυναίκα, που βρήθηκε μπροστά μου. Προτιμώ, λοιπόν, να πεθάνω... Είπε καλύτερο αυτό, από τού να σε άντικρύσω άλλη μία φορά, σ'άν ο έσχατος των ανθρώπων. Πηγαίνω ν' αυτοκτονήσω!...

Χαίρε, έζησε έντιχησμένη, Λεονία!...

Ταγκρεός

